

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
<Lucaferul>

18 apare bilunar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

ÎN FRUNTE, COMUNIȘTII !

ATAAC LA MENTALITATE

O schimbare de regim politic se poate produce peste noapte, bunăoară peste noaptea din 22 spre 23 decembrie '89, una de mentalitate pretinde cu mult mai mult timp, poate ani, poate chiar decenii. S-a reproșat actualului guvern român că n-a eliminat vechile structuri comuniste din viața administrativă și economică a țării și că n-a înlocuit peste tot pe cei implicați cu roluri de decizie și, în genere, de conducere în aceste structuri. Reproșul mi se pare îndreptățit dar, o spun cu părere de rău, deși adevărat, bazat adică pe realitate, nu-i un reproș inteligent. Și nu e inteligent pentru că e incomplet, pentru că nu ține seama de esențialul conținut în el însuși, care esențial e tocmai mentalitatea ce guverna vechile structuri și pe promotorii lor. Vreau să spun că simpla înlocuire a unei persoane compromise cu una necompromisă nu garantează mare lucru, și în orice caz nu rezolvă problema abolirii vechiului. Și asta pentru motivul că noua persoană poate să fie și ea victima aceleiași mentalități comuniste ca și vechea persoană. Iar într-o proporție considerabilă chiar așa se și întâmplă, lucrul fiind perfect explicabil prin aceea că mentalitatea comunistă s-a instalat, în patruzeci de ani, în modul de a gândi al mării majorități, deseori perfid, fără ca individul să fie conștient de asta. Așa se face că între un fost activist al regimului comunist și un om care n-a făcut compromisuri morale diferențele de mentalitate social-economică pot să fie ca și insesizabile. Problema nu e, deci, a înlocuirii pur și simplu a vechilor conducători ci a găsirii oamenilor care să fi scăpat sau să fi fost puțin contaminați de ideologia comunistă. Or, în această privință, actualul guvern n-a izbutit să facă mai nimic. De aici impresia de rotație a cadrelor pe care o lasă cea mai mare parte a schimbărilor de oameni la nivelul conducerii administrative și economice operate de la evenimentele din decembrie '89 încoace. N-avem decât să privim la virf, deci la nivelul guvernului, pentru a ne convinge de valabilitatea acestei impresii și, implicit, de dificultatea unei primeniri reale. Poate că recenta remaniere guvernamentală are în vedere tocmai dorința executivului de a reduce la maximum presiunea mentalității comuniste. Bine ar fi să fie așa.

LAURENȚIU ULICI

Pe cine apără
colonelul Bădoiu?

PROGNOZA INSTITUTULUI NOSTRADAMUS
PENTRU REZULTATELE ALEGERILOR
DIN ROMÂNIA. 1993

Din secretele puterii de ieri și de azi

● Dacă vecinii nu ți-i poți alege, în privința prietenilor nimeni nu poate decide în locul tău, nimeni nu ți-i poate impune. Asta este o treabă pe care fiecare și-o face cu mîna lui. Noi, prin Ion Iliescu, am încheiat un Tratat de cooperare, bună vecinătate și amicitie cu U.R.S.S. Cehii, prin Dubcek, se pregătesc să facă același lucru, dar cu Germania. Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun ce culoare ai.

● V. C. Tudor are, din ce în ce mai mult succes. Cel puțin în rîndul vecinilor de la „Azi”. La recepția cu pricina, neînfricatele, vajnicele luptătoare, l-au vinat cu asiduitate, tînd să se tragă în poză pe rînd cu superbul trofeu, imortalizînd astfel un eveniment de neuitat. În speranța că nu vor fi uitate în momentul în care bardul va fi mai mult decît atît. Că ce-a fost este iarăși.

● La dîneul oferit în sala „Unirii” de la Cotroceni, dl. Fr. Mitterrand a venit cu soția, iar dl. Iliescu cu dl. Roman. Ninocika a zis iar „niet”.

● Printre țigăncile cu flori din Piața Crîngăși a apărut într-o bună dimineață una cu totul și cu totul originală: ce lalele? Ce zămbile? Ce narcise? — Trandafiri. Mari, înfioșiți, roșii, galbeni, albi, mov și, culoarea la modă, albaștri. Ei bine, da. Românii le-au dat clasă olandezilor în materie de horticultură: ei lalelele negre, noi roze azurii. De plastic. Zece lei firul. „Dai un ban, da-i ai o viață!”.

● În apropierea Intersecției dintre bulevardul Aviatorilor și Bulevardul Kalinin (?) se află impozanta vilă a lui Ion Gheorghe Maurer. D-na Maurer și-a schimbat de curînd Olteit-ul. E, ca de obicei, bleu și nou. Îi ține în fața porții Nu-i e teamă de hoți. Au grijă de ea „băieții”. Chiar lângă locuința d-lui conferențiar — fiindcă dl. Maurer conferențiază, am văzut un afiș în acest sens la sediul Baroului bucureștean — a fost instalată o unitate de jandarmi, care asigură paza zonei (nu departe de aici stă însuși dl. Roman), avînd grijă și de circulația rutieră. Sint o groază de plimbăreți care tulbură liniștea atît de necesară capilor nației parcîndu-și mașinile vizavi, lângă parcul Herăstrău. Tot în vederea păstrării purității zonei, fosta clădire a studioului „Sabia” din spatele casei d-lui Maurer, părăsită la ordin acum cîțiva ani, a rămas pustie în continuare. Un pic mai bine pentru dv., stimați tovarăși.

● Lumina vine de la Răsărit. Nu e slogan, nici glumă. Cel puțin în Mine de acolo vine. Minerii noștri l-au susținut și aplaudat pe președintele Iliescu. Minerii sovietici au făcut și fac greve, cerînd demisia președintelui Gorbaciov. Chestie de gust, ar zice unii, sau de orientare... Iată însă că modelul sovietic începe din nou să se impună la noi. Trebuie s-o recunoaștem, sînt extrem de favorabile: scumpetea și foamea fac ravagii în rîndul „proletariatului internaționalist”. Și uite așa, o delegație formată din reprezentanții principalelor formațiuni sindicale miniere (chiar și din Valea Jiului) a venit la guvern. De data asta s-a ceară, nu s-a pus flori, deși e primăvară. Delegații au refuzat cu obstinație să meargă în vizită la Piața Universității. Acolo ajung numai cînd sint chemați.

● La puțin timp după ce comunistii au fr... în primele „alegeri libere” din Albania, ne-a fost dat să auzim, în plină coadă la pline, un adevăr asupra căruia nu reflectasem niciodată: „Dacă nu se grăbeau să-l împuște, Ceaușescu ar fi cîștigat sigur alegerile din 20 mai, cu o majoritate zdrobitoare”.

● Prima vizită de după revoluție a unui șef de stat străin în România ne-a prilejuit plăcerea de a admira uniformele noi și albastre ale jandarmilor, înflorite pe Calea Victoriei. Erau plasați din 20 în 20 de metri, precum băieții veseli de odinioară. Cîtă transparență, ne-am zis. Numai că, atunci cînd am vrut să traversăm prin fața Ateneului, un civil ne-a somat să rămînem pe trotuar. Uniformele au rămas tăcute. Ce-i drept — e drept: s-a schimbat modificarea. Și și-a dublat efectivele.

● Vasăzică, România nu și-a pierdut talonul de la carnetul de membru al Internaționalei comuniste!

Recenta hotărîre a guvernului privind declararea zilei de 1 Mai, zi neucrătoare, dezvăluie cît se poate de clar o rămășiță de umbră din vechiul umanism socialist, deși clasa muncitoare ar avea nevoie acum mai mult de asigurarea fermă a ajutorului de șomaj, decît încă o zi neplătită.

● În neuitata zi de 1 Mai, cînd „muncitorii au pornit / și-ntr-un gînd s-au înfrățit” ar trebui, firește, să trecem — ca în altă amar de anul — cu flori și stegulețe, prin fața tribunului ce va fi instalată, de astă dată, la Cotroceni.

Așteptăm cu nerăbdare ziua de 23 august!

● S-a pornit din nou mașina de tocat nervii Poliției române, care se numește Piața Universității.

Filmul cu același nume — care conține multe inexactități, după cum afirmă tribunul incontestabil al acesteia, — adică dl. Ion Iliescu — a deschis, fără doar și poate, gustul pentru „ocuparea carosabilului”.

Între timp, prin eforturile eroice ale „căștilor albe”, ajutate de „șopirlele albastre”, liniștea se restabilește, dar speranța lor moare în fiecare zi la amiază.

„Plaf’Univ” (după modelul francez plasetual sau bulmîș) a fost, cum zice domnia-sa, președintele, un fenomen la care au participat diverse păтури de cetățeni, „de la golani pînă la oameni de bună intenție”.

Sînt, fără discuție, dovezi ale cunoștințelor sociologice, pe care fostul prim-secretar al u.t.c. le-a căpătat în timpul strălucitelor sale studii în capitala Imperiului Sovietic, studii pe care credem că le-a absolvit cu lucrarea de licență avînd titlul: „O corcietare curioasă privind activitatea maselor revoluționare înainte și după orice revoluție”.

● A fost arestat, în fine, după eforturile neobosite ale poliției, artizanul tulburărilor din Piața Universității, hidra fio-

Altfel nu poate fi înțeleasă acea oribilă succesiune de incalificative adresate de la înalta tribună a fostului C.C. — astăzi, sala „Omnia”, bine găsit titlul, căci se găsesc „de toate” acolo — suveranului României, Mihai I.

Rînd pe rînd, Maiestatea-Sa a fost numită „primul nomenclurist al țării”, „trădător de neam” și „colaboracionist”, iar dl. senator a propus ca Guvernul să-l invite pe suveran — firește la un proces — în calitate de martor, dar și de acuzat. Pînă atunci, însă, pentru că cineva are interes să întîrzie acest proces, îl propunem distinsului traducător-senator să ocupe domnia-sa o altă boxă, unde cetățenii stau ținîți pe spate și legați de pat, în instituții specializate din localități cu nume sonore: Voila, Săpoca etc.

Si să-și continue acolo stupida perorație pe bază de amintiri de cînd era mic și bîgător de seamă la Palat.

● Guvernul anunță, cu veselia sa binecunoscută, că restricțiile de combustibil se mențin pînă la 31 august, iar cele privind scoaterea bunurilor din țară, pînă la 31 decembrie a.c.

E foarte bine, este din ce în ce mai bine. Dar dacă litrul de benzină costă 30 de lei, de unde atîta combustibil care face să circule neîncetat binecunoscutele „Renault-18” albastre cu numere mici? Cine plătește?

Apoi, tare am vrea să-l cunoaștem și noi pe vameșul acela care s-a uitat reglamentar în bagajele d-lui prim-ministru, atunci cînd domnia-sa a plecat și apoi

● O știre bombă, aproape incredibilă: la stat s-au leftînit castraveții, de la 80 lei kg la 79 lei kg. Remarcabilă performanță.

● Neoficial, planificarea a trecut, odată cu Petre Roman, oceanul, James Baker a depășit planul la export, furnizînd partenerului român 75 de minute, cu 30 de minute mai mult decît fusese prevăzut în contract. Noi considerăm că a fost un simplu gest umanitar, dar dl. prim-ministru plusează și zice că Baker l-a condus apoi pînă la mașină, unde a mai alocat reprezentantului României alte cîteva minute în valută forte, sub forma unei discuții amical-zimbitoare, dar unilateral-neutre. Presa ungară, o mare parte a ei, sau partea ei mai mare, cum vreți, spune că a fost un randevu ratat, Baltazar, în replică, dublează miza: a fost un succes. De hotărît, însă, hotărâște președintele Iliescu, care a decis să intrăm direct în casa americană, cea europeană fiind cam subrezită în urma atîtor cutremurătoare revoluții. Așadar, vom intra în America prin poarta ei latină. Asta pentru că dl. președinte tot n-a deprins încă pîrdalnicul accent englezesc, iar dl. Roman, deși plutește binisor pe valurile lingvistice ale Albionului, în spaniolă se simte ca peste-le în apă.

● Salariații Radioteleviziunii, instituție încununată cu merite revoluționare, beneficiază în această lună de cartele la carne și mezeluri. Premierile au loc întotdeauna în așezămîntele culturale de rangul întâi. Se aude însă că parlamentarii s-au simțit frustrați de aceste favoruri, iar dl. Dumitrașcu, vigilent, deja a sesizat anomalia: ei, cei dinții, dintre aleșii nației, nu vor fi primii la carne.

● Se povestește că un senator furios al Parlamentului european l-ar fi zis lui Boris Eltin: „Voilă la porțile”, adică, cu alte cuvinte, „Dacă nu-ți convine: vaele!” fiindcă noi nu l-am premiat pe Gorby cu Nobelul de pomană. El ne e încă

CHEFUL DE LA „AZI” ● CINE-I FACE OCHI DULCI LUI V.C. TUDOR ● GARDA DE CORP A LUI ION GH. MAURER ȘI PETRE ROMAN ● ROMÂNIA ÎN „INTERNAȚIONALĂ COMUNISTĂ” ● „FRAIERUL ROMÂN”, FRAIERIT!

roasă ce a tulburat liniștea pe care ne-o căpătaserăm în ultima vreme.

El a căzut în ghearele organelor de ordine, anchetă și bastoane, în seara zilei de 22 aprilie. Este un tînăr fără ocupație, provenit din localitatea moldovenească Tirgu-Frumos. Criminalul a putut fi observat pe ecranele televizoarelor, ținînd în mînă, speriat ca o turturică, două sticle de suc — goale, firește — cu fîșii, pe care, în chip barbar, le-a aruncat asupra membrilor corpului de balet cazon al d-lui Doru Viorel Ursu.

Așadar, națiunea română poate dormi liniștită. Român zice — viteaz zice!

● Incredibil, dar adevărat! La sediul Poliției din Ploiești, pe data de 19 aprilie, a avut loc mare baïram mare.

Cîștigătorii olimpiadei de limbi străine de la liceele din Ploiești au fost invitați la poliție, împreună cu profesorii, nu pentru a li se verifica viza de flotant, ci pentru a fi recompensați pentru cunoștințele de limbi străine.

Premianții au fost înzestrați cu suma de 2.000 lei (!!) — strînși, probabil, din amenzii S-au oferit flori, s-a băut pepsi (adevărât, nu cu înlocuitori!), s-au consumat fursecuri (proapsă, nu din placaj!), s-a zîmbit, s-au făcut fotografii (dovezi pentru mai tîrziu). În concluzie, s-a văzut că poliția nu este atît de fioroasă pe cît afirmă calomniis „o anumită parte a presei”.

Iată, prin urmare, unde duce înțelegerea exactă a rolului și locului poliției române în răspîndirea limbilor străine!

● Aflăm cu stupeoare că ajutorul de înmormîntare — pe care Casa pensionarilor îl oferă rudelor unui proaspăt dispărut pensionar — variază în funcție de sex (!!).

Exact. Pentru un bărbat decedat, familia primește 2.000 lei, pe cînd, dacă respectivul e femeie, rudele îndoliate nu primesc decît 1.500 lei (!).

Să fie oare vorba de o rămășiță din modul de viață (și moarte) al comunei primitive, cînd femeia — natural vorbind — nu era egală cu bărbatul? Sau principiul „eficientizării” a fost implementat cu succes și în ritualul de îngropăciune?

Ce bine că noi, Michiduța, sintem bărbați!

● Se pare că dl. senator Romulus Vulpescu trăiește în continuare sub spectrul bolii de cap a poetului François Villon, pe care l-a tradus atît de bine, încît credem că a ajuns să se identifice cu el.

(necesarmente) venit, din vizita particulară efectuată în Statele Unite.

Fără (alte) cuvinte (și restricții)!

● Dl. președinte Ion Iliescu se ridică neurător împotriva tiraniei S.U.A. asupra economiei țării noastre.

În ultima conferință de presă, domnia-sa s-a exprimat în maniera d-binecunoscută, că este necesară „înteruperea întreprinderii acordării clauzei națiunii celei mai favorizate”.

Aprecîm în mod deosebit spiritul corect gramatical al construcției lingvistice — greoaie ca însăși economia despre care este vorba —, dar li aducem aminte că acum vreo doi ani și ceva, un alt domn din fruntea acestei țări „sictirea dumnezeiește” Statele Unite pentru aceeași chestie.

Iar ele nu s-au învățat minte nici pînă în ziua de azi!

Treaba lor, noi (adică dînsul, dl. Iliescu) le-am zis-o!

● Securitatea română a fost umilitor fraierită de „Fraierul român”.

În timpul vizitei președintelui francez, doi din ziarisții acestei publicații au stat de-a stînga și de-a dreapta cuplului de președinți, bucuroși că se întîlnesc; au tot stat și au tras cu urechea, cale de pînă la Cotroceni.

De-abia acolo, în sfîrșit, „fraierii” și-au făcut datoria și le-au stîrpețit celor doi ziarisți reportofonul și alte scule de fixat în eternitate a dialogului româno-francez.

Sinceri să fim, n-am vrea să jucăm în rolul „Fraierului...”. Desigur, pe partitura existențială ce decurge din binecunoscutul proverb: „Ce ție îți face, altuia nu-i place”!

● Am aflat și noi, în sfîrșit, de ce dl. Iliescu a invitat „floarea” scriitorimii și „spuma” actorilor la Cotroceni. Epoca diletanțismelor a trecut, discursurile și prezentarea lor trebuie pregătite cu minuțiozitate, pentru evitarea călcătului zîmbăreț în străchini — și-a spus președintele, fascinat de modelul american. Să nu uităm că Reagan a fost actor, iar Bush prieten cu Reagan, oameni familiarizați cu scena, chiar și cea politică. Așa că dl. Iliescu s-a hotărît să-și întărească rîndurile consilierilor cu personalități marcante din tagmele sus amintite. Numai că, după cum ne-am obișnuit, și de astă dată, din cauza unei deformări congenitale pe partea stîngă, dl. Iliescu s-a orientat greșit. Cu discursurile aranjate de Păunescu și Indicațiile scenice ale Florinei Cercel, Ion Iliescu va ajunge cu siguranță cel mai slab cotoat actor dintre președinți și cel mai talentat președinte dintre actori.

dator, nu și-a plătit polițele. Dumneata, mai așteaptă. Prea ai o figură clasică de cazac. Nu inspiri încredere... Iar noi îndrăznim să spunem răspicat: Gorby va rămîne și secretar general al P.C.U.S. și președinte al U.R.S.S., și cite și mai cite cit va fi nevoie și vor dura nevoile.

● Ghaddafi a precizat că Leana (sînistră) a fost evreică și că aici trebuie căutate cauzele Revoluției și restului. Iată încă o afirmație care probează că tradițiile puterii actuale sint de nezdruincinat.

● Baltazar contra Ursu și Stănculescu. Guvernul s-a scîndat datorită revistei „Europa”. Secretarul de stat îl desfîmtează pe Ilie Neacsu, mentorul imunde publicații, iar domni ministri îi multumesc aceluiași, oficial, parafat și ștampilat, pentru donația filantropică cu care a ajutat umanitar năpăstuitele ministere: cel de interne și cel al apărării. Ca să vezi cum e destabilizată, și nici măcar subtil, concordia consensuală din cadrul executivului.

MICHIDUȚA

Din secretele puterii de ieri și de azi

La procesul soțului său, Violeta Andrei și-a interpretat rolul mult visat: Ana Karenina. Frumoasa actriță și-a estompat durerea sub transparența unei elegante voalete. De altfel, asistența la procesele CEPEX-ului este întotdeauna foarte elegant îmbrăcată. La prima întâlnire a lui Iulian Vlad cu justiția, se purta haina de blană pentru că era frig. Vizorul a apărut rar, mai frecvent era iepurele de casă înobilat după rețeta poloneză. În lipsa unei bune cunoașteri a clasei exploatare a proletariatului a operat frecvent această confuzie cum-părind ce nu trebuia. Domnul purtător de cuvânt al guvernului, Baltazar, mizează înocența și în acest caz dînsul afirma într-o conferință de presă unde trebuia să auzim doar probleme de stat, că nu este crai. Se miră chiar cum au putut niște femei serioase și măritate să recunoască așa ceva, cînd domnia sa era burlac abstinent pînă mai în urmă cu vreo cîteva luni! Se poartă înocența în toate cercurile și pe toate meridianele. Dan Ghițescu, directorul artistic al Micului Teatrul Românesc din New York este un naiv și asta pentru că și-a închipuit că agenția deschisă în București pentru a selecționa cele mai bune spectacole din Capitala româ-

nească și din țară pentru a fi trimise acolo, ar lucra corect, spre binele teatrului nostru și în colaborare cu UNITER așa cum afirma. Ei bine, nu! Agenția este formată din trei personaje diferite și destul de departe de arta spectacolului, respectiv redactorul TV Liviu Tudor Samuilă, regizorul A. Fîrică și textierul A. Darian. Ei sînt cei ce selecționează ce vor și trimit tot așa. Colaborarea anunțată cu UNITER-ul este o păcăleală, pentru că acesta nu a aflat de ea. Persoanele care au plecat spre New York sînt cîntăreți de muzică populară și ușoră, textieri, cupletisti de la Tănase ori actori liber-profesioniști, altfel stimabili. Americanilor de origine română li s-a anunțat spectacolul cu „O noapte furtunoasă” care nu se mai joacă de vreo trei ani nici la Teatrul Nottara unde fusese pus. Așa că în așteptarea lui Caragiale, spectatorii o vor vedea pe Tamara Buciuceanu cîntînd. În schimb la „Ateneul Român” personalități din lumea întreagă vin să cînte și sînt lăsate baltă. Pianistul american Hao Huang invitat de Filarmonica „George Enescu” să susțină un concert în cadrul unui ciclu consacrat virtuozilor, a venit într-o duminică, s-a urcat pe scenă și a interpretat un program variat de la Liszt, Beethoven, Chopin la Gershwin fascinant sala. Publicul aplauda și căuta cu privirea pe cineva care să le spună cine este per-

soana de la pian. Programe nu, pliante nu, gazde nu. Prezența doamnei secretar cu probleme de presă și propagandă de la Ambasada S.U.A., a salvat situația, pentru că urcîndu-se pe scenă după pauză a anunțat celor prezenți cine era virtuozul necunoscut. Era vorba deci de deținătorul Marelui premiu pentru artă al consiliului statului New York, marelui premiu național pentru artă, Premiului național al seminarului de vară al Universității Yale și altor cîteva care sunau la fel de impozant. După terminarea concertului pianistul a început să caute în zadar un pahar cu apă prin clădirea pustie.

Domnul ministru de externe Adrian Năstase a vorbit, la evocarea N. Titulescu, în limba franceză, dar și pe asta a reușit s-o facă de lemn. Criticului literar Laurențiu Ulici nu i-a plăcut deloc și a propus într-un săptămînal înlocuirea lui cu Marian Papahagi, italianistul. Laurențiu Ulici vrea pesemne să i se ridice din nou pașaportul pe care abia l-a cîpătat după căutări asidue, de luni de zile, prin sertarele Ministerului de Externe. Și lui Mircea Dinescu i s-a urit cu binele. La inaugurarea simpozionului bilateral româno-francez a declarat că singurul miracol care s-a petrecut în România a fost explozia revistelor literare. Dar cu emanația cum rămîne? În presa americană, de limbă română, s-a făcut afir-

mația incorectă că guvernul României este un guvern de turiști nu de miniștri. El comentau, neinformați cum sînt, că Petre Roman era în America de Sud, Adrian Năstase se învîrtea ca un corb în Iugoslavia între tancurile din Belgrad, Vătășescu după afaceri în Austria, Adrian Severin la Praga să vadă de ce zice Havel că România este o piedică în calea uitării comunismului. Naivitatea serviciului de informații american FBI este recunoscută. Dacă ziaristii conștienți ar fi lucrat cu SRI ar fi aflat că soția lui Dumitru Mazilu este soră cu doamna Sara Stark și astfel se explică reîntregirea familiei Alexandru Stark la Paris, de unde nu-i decît o azvîrlitură de băț pînă la Geneva. Ceea ce nu știe nimeni, nici măcar SRI, nici Ministerul de Externe, nici Fundația „România Mare”, este cum a ajuns să fie propus la Academia di Romania din Roma pe post de director adjunct, domnul Dumitru Trancă, fost activist CC al PCR, fost director al Centralei Cărții, fost la Editura Univers, pensionat, de 63 de ani și reactivat. Domnul Adrian Dohotaru nu știe pe ce funcție și cine l-a propus, pentru că și funcțiile astea se schimbă mereu și asta numai să ne zăpăcească pe noi ziaristii să nu mai știm care pe unde sînt.

LIANA COJOCARU

Îndreptar de ocultism

Societatea este bintuită de forțe oculte, potrivnice nouă. Forțele oculte pot fi însă, îmblînzite. Ele pot face ca, într-adevăr, economia să fie de piață și nu ca piața să fie de economie. Pot face ca minerii să cultive flori în Piața Universității. Trebuie să știi, doar, cum să le folosești.

Pentru aceasta, tradiția ocultă oferă cîteva soluții. Iată, de pildă, alectryonomanția. Această respectabilă știință vă poate ajuta să aflați cine va fi viitorul președinte al țării. Se ia un cocș, de preferință flămînd, ceea ce nu e greu, și apolitic, ceea ce, chiar și la cocșii, e dificil, și se așează într-un cerc. În jur, echidistant, deci fără partinire, se așează portretele candidaților și pe chipul fiecăruia un pumn e grăunțe. Chipul care va fi cel mai virtuos ciugulit aparține alesului. Luînd, de pe acum, partea ciugulitului, veți putea, la rîndul dvs. să ciuguliți la fel de virtuos, într-o bună zi.

O altă metodă eficientă este capnomancia. Ea se bazează pe examinarea atentă a fumului ce se ridică dintr-o moacă de ofrande. E adevărat că trebuie ceva experiență pentru a ghici orientarea acestei emanații. Să zicem că am cîpătat deja această experiență. Un adevărat regal de capnomancia s-a petrecut în 13 iunie trecut cînd au fost oferite drept ofrande cîteva autobuze și însuși sedul Poliției Capitalei. Pe baza diverselor închipuirii ale vălătucilor cenuși tehnocrații noștri au dat conținut programului de creștere a economiei de piață, program cu vădite trăsături capnomantice.

O altă posibilitate, la care trebuie procedat în grabă, pînă ce nu vom ajunge să ne mîncăm de sub unghie, este onycomancia. Se combină ulei de nucă și funingine pe unghia degetului gros de la mîna dreaptă, încercîndu-se ghicirea evenimentelor ulterioare în această lucră neagră. Faptul că, astfel, viitorul vă va părea negru, nu este decît un argument în favoarea valabilității onycomanciei.

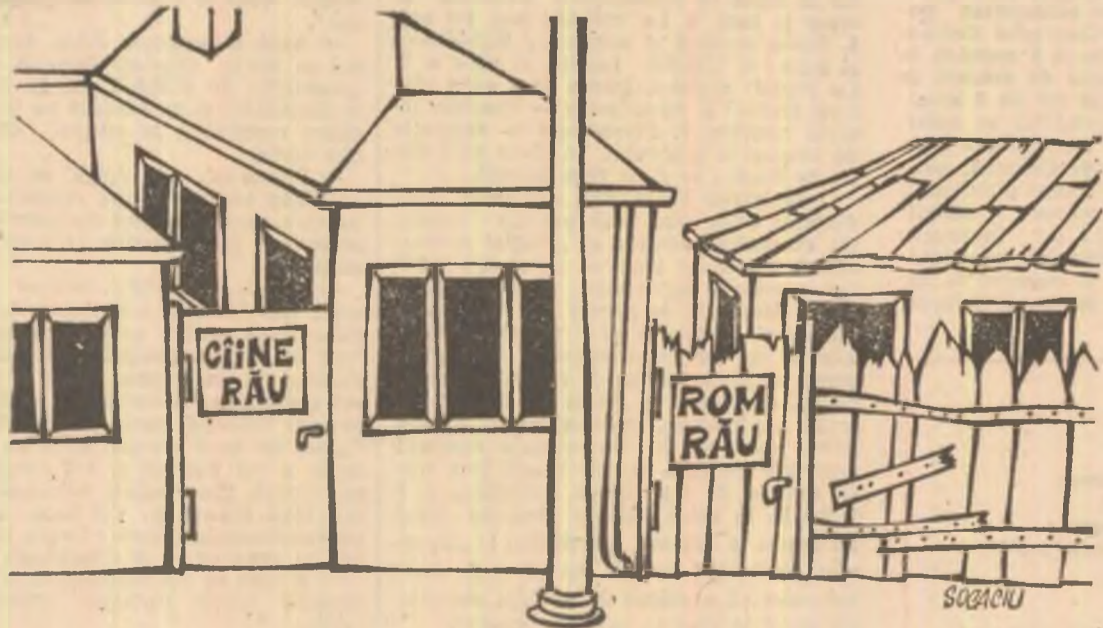
Pentru a afla dacă Parlamentul se va dizolva sau nu, în curînd, cea mai potrivită metodă este palmomanția. S-a dovedit că ea a fost eficientă și în cazul prevestirii decapitării lui Carol al II-lea Stuart, a arderii pe rug a lui Girolamo Savonarola sau în cel al aruncării pe fereastră a funcționarilor imperiului boemieni, la 1618. Palmomanția înseamnă ghicirea viitorului după tresăririle involuntare ale corpului (înclusiv în așteptare sau somn), după coavulsii, palpitații, zvicniri ale ochiului sau zumzături de urechi. Priviți cu ochi de expert Cronica Parlamentului și palmomanția vă va oferi pronosticul avizat. Ridicatul mîinii pentru vot se va putea trece tot în categoria tresăririlor involuntare.

Cleromanția este ghicitul prin folosirea oaselor care, aruncate la pămînt, pot lua diverse forme. Oasele trebuie să fie albe și lucioase, lucru ce se va întîmpla, cu siguranță, după ce le veți pune de cîteva ori în supă, atît dumneavoastră cît și vecinii de bloc.

Deosebit de util pentru studiul inflației este augurul — Augurii destăinuie viitorul după zborul păsărilor. Pentru evoluția monetară de la noi există două posibilități. Fie pasărea va zbura în sus, ceea ce înseamnă că prețurile vor crește, fie se va îndrepta în jos, ceea ce înseamnă că valoarea leului va scădea. În ceea ce privește tendințele de ansamblu ale economiei de piață la noi, caracteristic este zborul acelei păsări a cărei denumire populară îi evidențiază modul specific de a tăia vîntul.

Pentru pronosticarea partidelor politice, deosebit de utilă este metoscopia. Aceasta este arta de a descoperi viitorul prin cercetarea cutelor frunții. Examinînd îngîndurutele cute ale acestei părți a chipului, ați putea constata, probabil, că în frunte sînt tot comunistii.

VARUJAN VOSGANIAN

Secția de presă

Ne apucă, așa, ușor, un oftat, apoi o durere ce se cuibărește exact în dreptul inimii: Dictatura a avut, și ea, meritele ei. Uite, cînd privești chioșcurile sau tarabele de difuzare a presei, imposibil să nu-ți spui, în sinea ta, în tainița sufletului și minții, că dacă ar mai trăi ea, secția de presă, nu ar mai fi balamucul ăsta, libertatea asta prost înțeleasă. Cum adică să scoată cine vrea și cine poate reviste, ziare? Cum să strigi, destabilizator pînă-n plăsele jos aia, jos ăla, nu mai vrem nici un pic?! Dacă era secția de presă, săraca, îndrumată de nevinovatul de azi, conducătorul ager de ieri, evoul de miine Constantin Olteanu, se mai pomenea așa ceva? Vai, vai! Te veghea pînă la virgolică, la ton, la nuanță, ieșea musai ce voia dumneaei. Greu o mai păcăleai. Și era ca la parascutism: greșeai o dată, o singură dată nu și se deschide parașuta, o singură dată ai reușit strîmba și i-ai prins pe tovi mai oboșiți ori cu capul în nori. Prelucrări, după aceea, în organizația de bază, ghiulele la stilou, căluș în gură, demascare, ehe, nu mai îndrăzneai nimic. Și era bine. Era o liniște, exact aia de care aveam nevoie. Cîntam cu gura închisă de răsuna valea.

Astăzi, o anumită parte a presei își face de cap în așa fel încît dacă ar fi secția de presă repusă în drepturi, ar mai trebui construite, de urgență, cu sprijinul investitorilor străini (poate domnul Mendella să ne audă) vreo trei pușcării pe viață. Asta în cazul în care nu s-ar reintroduce, doar pentru douăzeci și patru de ore, numai în folosul luptei contra ziaristilor, pedeapsa cu moartea, scoasă acum un an și ceva ca să nu se sperie teroristii. Asta ar fi o soluție mai curată, mai rapidă, lăsînd posterității niște bucăți de piine în plus.

Spun toate acestea pentru că s-a văzut, pînă acum, că toate măsurile juste, poate, nu au dat rezultate: scumpirea hîrtiei, a tipografiei, cenzura minerească, ciomăgeliile cu adresă, devastările de redacții, amenințările cu moartea și alte mizilicuri.

Dar vremea nu e pierdută, tov. Olteanu se află în libertate și, tocmai de aceea, îi dăm un sfat dezinteresat: să se înscrie la Tribunal cu asociația culturală fără scopuri lucrative Secția de presă. Poate vine tov. Verdeț la putere și...

EMIL BOBU jr.

ÎN FRUNTE, COMUNIȘTII!

Simpozion dedicat măreței aniversări de la 8 mai

La opt mai, întregul nostru popor în frunte cu comuniștii a sărbătorit 70 de ani de la crearea PCR, eveniment cu profunde semnificații în istoria contemporană, modernă și postmodernă a patriei. Poporul român a luat act cu satisfacție că din 1945 și până azi comuniștii au fost și au rămas principala forță politică, indiferent de denumirea sub care s-au grupat.

Cu prilejul zilei de opt mai s-a desfășurat în sala Muzeului de Istorie a Partidului, a mișcării democratice, muncitorești etc., renovat, un simpozion cu tema: „70 de ani de luptă glorioasă a PCR, a comuniștilor pentru ajungerea și rămânerea la putere în România”. Au participat luptători de seamă, militanți (unii sosiți special de la Jilava), securiști, activiști, un numeros public. S-au scandat lozinci pro-

governamentale, proprezidențiale și antimonarhiste. Au fost de față diplomați albanezi, cubanezi, coreeni, chinezi și sovietici acreditați în Capitală.

Programul a cuprins următoarele comunicări:

Ilie Verdeț — 20 de minute care puteau schimba lumea;

Emanuel Valeriu — Rolul și locul audiovizualului în cultura și educația socialistă, propunere de schemă de program;

Eugen Simion — Comuniști români de azi — patru: Iliescu, Roman, Marțian, Bărlădeanu (comunicare omagială);

Marin Sorescu — Vărul Stalin;

Sergiu Nicolaescu — Structuri comuniste în poliția interbelică, atragerea comisariilor apolitice de partea doctrinei marxiste;

Romulus Vulpesu — Le comunisme

roumain et l'internationalisme français: Mihai Drăgănescu — Omagiu lui Al. Bărlădeanu.

A urmat un scurt program artistic în cadrul căruia dl. Mihai Chițac a recitat cu multă simțire poemul „Pohod na Sibir” și d-na Floarea Calotă a interpretat „Trandafir de la Moldova”, iar d-na Agata Nicolau a redat, în travesti, ceva din personalitatea secretarilor de partid din piesele lui Paul Everac. D-na Lazara Popescu a intonat un cîntec bătrînesc cubanez închinat eroismului comuniștilor.

În încheiere, cei prezenți au adoptat textul unei telegrame pe care au adresat-o domnului Ion Iliescu, text care începe cu cuvintele: „Mult iubite și stimabile tovarășe”.

HORIA GÂRBEA

Pe cine apără colonelul Bădoiu?

Trălm cu toții momente solemne. Epoca marilor procese istorice se apropie de sfîrșit.

Desfășurată sub deviza: „Din minciună în minciună, înspre gloria străbună!”, necruțătoarea campanie de dări în vileag se încheie tîrîș-grăbiș, cu achitări în neștiire și cu pedepse drastice de la unu la doi ani, cu suspendare pe cuvîntul de onoare.

Aflat în primele rînduri ale robilor în robe militare și copleșit de o sarcină mai grea decît una de partid sau carnea de porc, dl. colonel Bădoiu, de la Curtea Supremă de Justiție, are o sumedenie de griji, pe care ni le-a împărtășit cu sinceritate la „Actualități”, în seara aniversării sîntului ce da cu sulița-n balaur.

Ce ne spune dl. colonel Bădoiu: că procesul de la Timișoara — al băieților ăia simpatici care-au scuipat foc pe gură (de țevă) atunci, în 16—21 decembrie '89, pe malurile Begăi — se mută la

FOTOGRAFII INCOLORE

București, din cîteva motive întemeiate, adică:

— inculpații, subit damblagiți de felurite bolesnițe, să fie îngrijiți de un „șobor de doctori” de la clinici universitare (deși nu e drept, întrucît mai sînt alte clinici universitare și la Paris, Londra sau Zürich);

— chiria sălii de la Timișoara costă foarte mult pe Ministerul Justiției (și a avut destule cheltuieli, sârăcul — Ministerul, nu altcineva! — cu atîtea procese, terminate strălucit cu bezele și lacrimi de fericire);

— pentru a permite Studioului de radio Timișoara să preia în direct desfășurarea procesului (justificînd astfel utilitatea sus-amintitului post de radio);

— pensionarii pot fi mai bine păziți în capitala țării, București. (O, Doamne, cît de fraier ești!), întrucît s-a aflat, pe semne prin diverse canale, printre care și Canal France International, că un grup de teroriști fără nație, dar cu aripi și „A.G.”-uri, intenționează să-i salveze și să-i pună în slujba unei alte puteri străine (de noi!);

— actul de justiție întîmpină serioase greutăți deoarece impricinații ascund în mod nejustificat o parte a adevărului și anchetatorii nu știu ce să mai facă, pur și simplu și-au pierdut cumpătul.

Expunerea de motive fiind făcută, invitațiului TVR nu i-a rămas decît să privească în sus, cu speranță.

Astfel că, la rugămîntea reporterului Virgil Tatomir, Dumnezeu se va fi hotărît, în sfîrșit, să ajute justiția română, pentru a-l scoate din căldarea de nepuțință pe colonelul Bădoiu!

FLORIN TOMA

Se povestește că tovarășul Ceaușescu ar fi fost întrebare dacă a activat ca ilegalist. El a răspuns că a fost semi-ilegalist, în sensul că s-a ascuns tot timpul, dar nu l-a căutat nimeni.

Această glorioasă semi-ilegalitate marchează și reimplemmentarea, pe principiile economiei de piață, a vechiului P.C.R., ca nou P.S.M. Fondatorii țîn, cu aprobarea primăriei, congrese și ședințe secrete, tipăresc manifeste și „Socialistul” cu autorizație de la tribunal și după ce le citesc și le dau mai departe, le înghit, astfel că în conducerea partidului se înregistrează trei feluri de constipații: cu hîrtie de ambalaj de 18,50 lei/kg, cu hîrtie tip Letea pentru ziare, de 26 lei/kg și cu carton kunstdruck de la ajutoare, respectiv resturile de la tipografia evanghelică „Crede și te vei mîntui”. Recent, membrii comitetului de acțiune și-au luat nume conspirative în semn de omagiu față de cei zece, opt de arondați ai Policlinicii 10, descendenți în linie directă din 314 burșieri ai Internaționalei a III-a. Astfel, domnul Ilie Verdeț va purta, prin consens, nume ca „tovarășul Goldstein”, „Alioșa” sau „Cirmaciul” conform cu împrejurările. Domnul Traian Dudaș, a

Secera și ciolanul

cărui privire albastră de oaie exprimă o totală adeviere pentru nu importă ce, se va chema simplu „tovarășul Lupu Wolf” iar poetul traco-dacic Ion Gheorghe va putea fi contactat cu parola: „Rubobostes per Scorillo?”, răspunsul corect fiind: „Niet, Deceballus”.

Noul Partid Comunist Român, conform politicii sale de transparență, anunță o revizuire totală a ideologiei, ca o recunoaștere a modificărilor structurale petrecute în Est. Astfel, Comitetul Central se lărgeste democratic de la 9 membri, la 11. De asemenea, Comisia de cenzori în schimb importă din Piața Comună, panglica roșie e oferită în contul publicității de firma „Col. rez. Vasilescu & Shariff S.R.L.” (Respectiv S.R.I.) iar însemnele tradiționale ale comunismului, ca filozofie a maselor — secera și ciolanul — vor fi profund actualizate: secera și ciolanul.

Secera, deși de tip vechi, are un conținut nou. Se recunoaște prin aceasta pariul cu agricultura cîștigat de guvern. Ciolanul, de tip nou, are un conținut istoric și reflectă înalta apreciere pe care P.S.M.-ul o acordă F.S.N.-ului și principiilor lui directoroate: 1. Cine nu ne vrea e legionar. 2. Decît un intelectual cu minte multă, mai bine un muncitor cu gură mare. 3. Cotizația — arma de bază a proletariatului în luptă cu capitalismul victorios la orașe și sate. 4. La vremuri noi, tot noi. 5. Stima noastră și mindria / Birlădeanu și soția! 6. U.R.S.S. bastion al păcii e. 7. Cu jupînii noștri-n frunte vom avea victorii multe! 8. Securitatea — cheazășia liniștii noastre. 9. Președinția — aspirație de veacuri a poporului. 10. Cine nu-i dorit de Bush / se duce fuga la ruși.

Organizarea F.S.N.-ului răspunde tendințelor celor mai înaintate ale vremii. Cu exemplul luminos al „Frăției scriitorilor”, celula de bază se va chema cuib, iar secretarul organizației de bază șef de cracă. Membrii de partid își vor spune „frate” și „soră”. Ei nu-și vor strînge mîinile, ci se vor pupa sincer și fără complexe pe gură. Cartea de căpătîi a comunismului revizuit e „Viața lui Lenin” rescrisă pe înțelesul maselor largi. Pentru prima oară vor fi încredințate tiparului cuvintele pe care marele dascăl le-a rostit înainte de a-și pierde cunoștința și a fi băgat în priză pînă la alegerea unui alt geniu în fruntea partidului: „Tovarăși, vegheați! Nimeni nu poate fi absolut sigur că a scăpat de vechiul său sifilis, decît în ziua în care are altul!”.

TUDOR OCTAVIAN

URMUZ

Cică-un Om Surizător
A cîntat mult timp în cor.
Și-a rugat pe Marco Polo
Să-l dea partitură solo.
Marco Polo, tip mișto,
A zis „ocen harașo”
Nesțîind că Magellan
I-a vindut un cal troian.
„Vladimir! O, Vladimir!
Strigă el prin cimitir —

Nu mai cultiva licheni
În enclava Cotroceni!
Vladimir scoase-un decret,
Zimbi larg, privi discret
Și exclamă prin Rompres:
„Cartofi, niet! Consensul, yes!”

MORALA
Pitulicea sau țurloiu.

PAVEL ȘUȘARA

ÎNSC
PARTI
AL I

DRACU

Nici

La marginea unei păduri din pierrea Bucureștiului, într-un ținut de vînațoare ceaușist, sîngă un foc trei bărbați: unul rvean, în vîrstă dar ținîndu-se bine baston), altul călărășan, în jur de ani și unul bucureștean, mult mai La o oarecare distanță se aflau mașini ARO și o suită de „ingeri tori”.

— Auzi ce acuzație falsă, spuse nul ce purta ochelari fumurii, că comuniști! În U.R.S.S. da, în Chir în Iugoslavia și în Albania au leșit gătoria comuniștii în alegeri, dar l nici vorbă!

— Spune-mi, măi dragă, se adre lui tînăr bărbatul din centrul gru (stînga), cum ai să ieși din istoria a. perioada de tranziție la economi piață?

— Simplu, răspunde detașat cel bat: voi dezvolta continuu democ chiar dacă pentru asta va trebui curg la forțe speciale; voi întări statului ca un centru vital al naț voi perfecționa mecanismul econom nanciar folosind garda financiară rîzată, iar dacă aceasta nu-și va fac toria, o voi destitui și voi cumpăr nou-nouță, din Anglia, eventual fo din foști delicvenți. Voi face rem guvernamentale lunare; Legea 18 de trol al averilor va fi Constituția me

— E bine că vei termina cu coruș iliciții! spuse surizător bărbatul mijloc.

— Ilici nu-și mai are locul între interveni bătrînul, care nu auzise

**VI-VĂ
SOCIALIST
CII!**

ARIPA TÎNĂRĂ!

vă de comuniști!

avea o pară pe stînga).
Iai că te-ai cam infierbîntat și noi
nit aici să ne destindem! zise băr-
cel zîmbitor. Spune-mi mai bine
ace familia?
ine, zise tînărul. O vād cam rar!
besc soția ca pe economia de pla-
ică-mea se cam chinuie cu maga-
1.001 articole" știți, numai valută...
ăspundere mare! interveni bătri-
mpătimitor.
a! Dar se descurcă totuși! Ce vro-
a spun? A, da. Cu religia asta, o
lăsa mai moale, că prea ne-am
A folosit la început, după Revo-
ă altfel ne săreau ăia-n cap! Vă-
te pe toți la sfeștăni, l-am adus
e partea noastră, fără nici un efort.
um, gata, la muncă! N-ați văzut
artidul Muncii din Albania i-a sal-
toși oamenii de bine și care n-as-
primește una la scăfirle de i se
ză gîtul!
ici așa nu e bine! interveni bătri-
a sint comuniști!
șă e, m-am pripit, zise tînărul pl-
și instinctiv partea de sub bărbie.
ai departe: voi implementa refor-
momică, folosind ingineri în pos-
eonomiști, teologi în posturi de
i, doctori în funcții de diplomați,
ori în posturi de țărani, ceferiști
uri de aviatori. Totul se va armo-
la sine. Privitor la presă...
i-i bine să-l îngrădești libertatea!
pede bărbatul din centru.
ar cine-a zis asta?! Se vor crea
multe publicații decît în prezent,
i să tăiem toate pădurile țării, să

„STEAGUL PARTIDULUI“ (marș funebru)

*E-o zdreanță steagul roșu care
Ne-a ngenunchiat sub cruzi tirani
Și-l calcă, astăzi, în picioare,
Toți urgenții-atîtor ani.*

Corul anti (c...):

*Trec oropsiții-n ceața zării,
Cu steagu-n șanfuri aruncat,
E steagul crimei și-al trădării
„De partid... înălțat“.*

*Și-aduc aminte, cu minie,
Cum, cu ochi roșii de strigoii,
Sub zdreanța asta, o stafie
Trecu hotarul și la noi.*

*De-atunci, sub cirpa-nsingerată,
S-au aciuat, venind aici,
Trimisiții... „raului“, o șleahță
De vînzători și venetici.*

*Vreo... nouă sute-o mică pleavă
Formau „partidul“ zis... „romîn“,
Slugoi plătiți, servind pe tavă,
O... țară „marelui stăpin“.*

*Cu secera și cu ciocanul
Și... cu-al „stăpinului“ topor,
S-au „proclamat“ (rîvnind „ciolanul“):*

„Aleșii-ntregului popor“.

*Cu roșul „steag“ spoină „șafada“,
Pe trupul țării, negre ciori
S-au năpustit să-mpartă prada
Cu... „marii eliberatori“.*

*Cînd, în decembrie, norodul
S-a ridicat clocotitor
Cîntîndu-î „steagului“ prohodul,
L-au camuflat sub... tricolor.*

*C-un rinjet și-au „ornat“ figura
Și-n... „democrați“ s-au prefăcut...
Pe usturoi nici n-au pus gura,
Nici gurile nu le mai put.*

*Chiar și „tovarășul Salată“
A prins, iar, glas și-a... „cuvîntat“,
Sub zdreanța, încă-nsingerată,
În chip de mare... „democrat“...*

*Dar... „steagul“ lor tot hid rămîne
Și toți „stegarii“ lui, la fel...
Mai rabzi? Deșteaptă-te române
Și țara va scăpa de „el“.*

Text adaptat (la... realitate)
de ANDREI COSOR

„Muzica“ (din păcate) rămîne, încă, aceeași.

CEAUȘESCU TRĂIEȘTE!

Fără indoială, unul dintre cele mai
controversate evenimente ale ulti-
melor zile a fost subita materializa-
re a lui Nicolae Ceaușescu. Defunctul a
putut fi zărit timp de cîteva zile în dife-
rite colțuri ale Bucureștiului.

Iată, așadar, cîteva din declarațiile unor
martori oculari:

Alexandru Bărlădeanu: „S-a ivit deo-
dată lingă mine. Era așa, cam la cinci me-
tri. La drept vorbind eu chiar m-am bucu-
rat: tocmai pricepusem ce-a vrut să zică
Silviu în scrisoarea aceea de a semnat-o

în locul meu și-a ălor patru și simțeam
nevoia să mă destăinui cuiva. Acum doar
ați văzut că nici băieții din Senat n-au în-
țeles de prima dată găselnița cu guvernul
„incompetent și incapabil de a guverna“.
Nicolae măcar o mai citise odată. Necazul
a fost că pină să apuc să parcurg distanța
aia, am ațipit“.

Gelu Voican: „Apariția Lui m-a luat
prin surprindere. Ca în fiecare zi, la ora
aceea tocmai terminasem cu metafizica și
mă îndreptam năpraznic spre (un) clitoris.
S-a materializat la marginea patului și a
început să urle ca un apucat: „Pe mine
m-ai omorît, da' cu Leana ce-ai avuți!“.

Virgil Măgurcanu: „...
V.C. Tudor: „A fost o zi sublimă... l-am
recitat din poeziile mele mai vechi (din
astea noi nu, pentru că e foarte gelos!).
Impresionat, Bradul a purces să-mi plîngă
pe umăr. Aproape că mi-a udat chiloții. La
despărțire i-am sugerat să-i spună bozgo-
rului de Domokos că dacă nu-și bagă tă-
rițele în scăfirle, la următoarele alegeri
va candida și El. Așa să-i ajute Dumnezeu!“.

Ion I. Brătianu: „Eu n-am făcut nici un
râu la nimeni. Eu de felul meu sint un
sportiv și un tehnician în televiziune. Doar
Direcția a V-a mă tracasează... Mi-a pro-
mis că pune o vorbă bună“.

fie atîtea opinii încît nimeni să nu mai
înțeleagă nimic decît ceea ce se va arăta
la televizor!

— Ce facem cu fondul funciar? întrebă
bătrînul.

— Cu pămîntul o rezolvăm noi, inter-
veni bărbatul surizător, că doar n-o să-l
dăm pe mîna țărănilor să-l comerciali-
zeze ei ca pe cireșe și să se îmbogățească!

— Să revenim la C.A.P.-uri? se miră
bătrînul.

— În nici un caz, sună ca dracu', spuse
tînărul. O să le spunem societăți comer-
ciale agrare. Ei, se ziceți?

— Inspirat! spuse omul din centru
zîmbind. Dar cum îți vei păstra funcția
și puterea mai mulți ani, că doar e de-
mocrație!

— Foarte simplu, zise tînărul. În țările
occidentale un șef de partid poate fi re-
ales de nenumărate ori, fără nici o opre-
liște! Iar un prim-ministru poate să dom-
nească și decenii, fără probleme! Doar
președintele mai trebuie schimbat din
cînd în cînd, dar el va fi oricum, doar
așa, simbolic, pentru fazani!

— A, da, zise bărbatul din mijloc;
apropo, că doar am venit aici la vîna-
toare și nu vād nici un fazan!

— Păi nici nu mai sint pe aici! Au
dispărut ca și comuniștii. Haideti să ple-
căm, data viitoare mergem la vînațoare
de riși! spuse tînărul.

— Nu, zise bărbatul fără să mai zîm-
bească, eu simpatizez mult risul! și-și
duse mîna îngrijorat la gît.

IOAN SUCIU

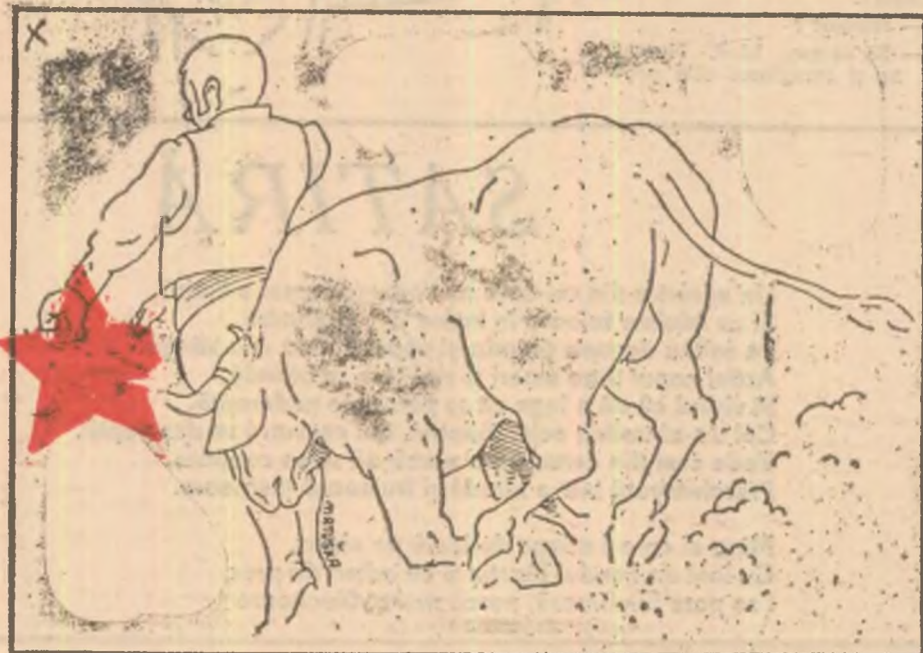
Gheorghe Dumitrașcu: „E lovitura de
grație dată variantei Cojocaru. Știam că
odată va trebui să se întîmple și asta. Am
fost primul la bufetul parlamentului. Ce
vreți mai mult? Am văzut cu ochii mei:
au avut varză murată la discreție! Am
luat și eu două kile. (Aici reporterul a gă-
sit de cuviință să atragă atenția interlocu-
torului că de fapt întrebarea se referea la
un cu totul alt miracol). De chestia asta
nu știu nimic concret. Oricum în calitatea
mea de istoric pot afirma sus și tare: ță-
răniștii-s de vină, domnule!“.

Ion Iliescu: „Am avut o discuție fruc-
tuoasă, principială. I-am expus pe larg
strategia noastră economică și dificultățile
pe care le întîmpinăm în trecerea la eco-
nomia de piață. Am refuzat categoric să-l
numesc în funcția de director la Editura
Tehnică“.

Petre Popescu: „Mi-am promis să îm-
brac costumul cel bun numai atunci cînd
voi anunța condamnarea lui Ceaușescu.
Ceea ce am și făcut. Numai că, pină acum
o săptămînă cînd l-am dus la „Nufărul“
nu l-am mai dat jos de pe mine. Numai
așa se explică faptul că atunci cînd l-am
văzut a trecut pe celălalt trotuar“.

Doru Viorel Ursu: „Avea asupra Lui un
pașaport elvețian, fără viză de materializ-
zare în România. Noi știam că trebuie să
se materializeze patru oameni de afaceri
și anume: Emil, Manea, Ion și Tudor.
Dacă ar fi avut actele în regulă, eu per-
sonal n-aș fi avut nimic împotriva“.

SORIN TUDOR

Securistul parțial color

Când îl aud pe unii laudându-se pe la cozi ori în metrou, că știu ei pe cineva care a cunoscut un securist adevărat, mă umflă și risul, zău așa. Păi, doamnelor și domnilor, eu am avut și am lângă mine un asemenea exemplar. Unul în carne și oase, viu și natural. Poate că îl știți și dumneavoastră, după nume, că la figură nu poate fi arătat pe micul ecran, fiind negru și urît de să sperii copiii, nu alta. Pentru cei care au avut însă și au curiozitatea de a citi genericile realizatorilor unor emisiuni de televiziune, el este știut. Chiar prea știut! Și, ca să nu vă țin cu sufletul la gură, că nu e nici bine și nici sănătos să abuzezi de răbdarea cititorului, iată despre cine este vorba: despre „regizorul” Nicolae Mecalîn. De ce am pus în ghilimele cuvîntul regizor? O să aflați ceva mai la vale. Acest coleg al meu, (pe alții îi dă dracul, dar mai ales Serviciul de cadre, nu îi alegi tu) a fost și este o mare figură de luptător. De mic copil — adică după ce a terminat, cu chiu cu vai, câteva clase primare — a intrat în brava noastră Armată Populară, mai precis la securitate, armă remaniată atunci total după indicațiile Moscovei, numai cu fii dintr-o bucată, ori din mai multe bucăți, tineri cu dosare curate dar cu mâinile și conștiințele murdare. Proaspătul ofițer Mecalîn s-a războit prin munți și văi cu „bandiții” (a se citi oamenii care luptau pentru a scăpa țara de pericolul comunismului). A căsăpît pe mulți din ei, fiind — după cum ne-a declarat ani de-a rîndul personal și prin viu grai — un mare ochitor. Dar se vede treaba că nici „bandiții” ăia nu erau chiar ageamii în trasul cu arma, deoarece Mecalîn al nostru a fost bine ciuruit. Din păcate a scăpat cu viață. Zău făcut nu mai era bun de militar, că doar un securist trebuia să aibă forță, să bată bine, să chinuie oamenii după metodele Inchiziției K.G.B-iste, așa că a fost nevoit să se reprofileze. Dar în ce? La studiile lui — doar două, trei clase mai mult ca trenul — părea destul de complicat de obținut ceva rentabil. Dar s-a găsit repede un post și pentru el, săracul, în Televiziunea abia înființată, un post de regizor de montaj. Pentru cei care nu cunosc bucătăria de dincolo de micul ecran, trebuie să vă spun că regizorul de montaj este o persoană cu serioase atribuții și că funcția pretinde studii superioare, de preferat artistice. Lui Mecalîn i s-a dat derogare. Patria socialistă, ce urca vertiginos pe culmi nebănuite de fericire și progres, îi era îndatorată, doar omorise oameni prin munți, nu? La urma urmelor nu se făcea gaură în cer dacă minca și el o piine albă. Sau chiar un cozonac. Așa se face că agramatul, analfabetul, a semnat ani de zile ca regizor diferite emisiuni de televiziune. Securistul nostru, nimerit de gloanțe, dar nu atît cît ne-am fi dorit noi, și-a terorizat colegii și s-a bucurat de un spate foarte puternic, în toată această lungă perioadă de beznă pentru țară.

După revoluția din decembrie (sau ce-a fi fost ea) năvii au sperat că epoca Mecalînilor s-a dus, că ei, Mecalînii, vor primi una peste bot și vor fi trimiși acolo unde le era locul, adică la lopată sau mătură. Dar n-a fost să fie așa. Derogatul de studii a rămas pe loc, ba chiar a mai prosperat un pic și a înființat un micuț sindicat al cărui lider este, pentru a contracara pe cel al domnului Iuga sau pe cel condus pe Paul Șoloc. La ședințele de colegiu — adică acolo unde se discută programele TV, cine șade de-a dreapta tătălui? E, să vedem dacă ghiciți?... Mecalîn, desigur! Cine negociază salariile personalului artistic, respectiv al regizorilor artistici, operatori, regizori de montaj etc., oameni care și-au tocit coatele și pantalonii prin facultăți, nu dintre cele mai ușoare? Tot Mecalîn! Vă umflă risul? Pe dumneavoastră poate. Știu și ce vreți să spuneți, că și la dumneavoastră la serviciu aveți destul mecalinizați. Vă cred, nu vă contrazic. Dar este trist. Se pare că nu ne-a mai rămas decît să ne rugăm la Ceruri ca să ne scape de blestemul ăsta comunist. „Tatăl nostru care ești la Cotroceni, Sfinte Petre care ții la brăcinar cheile Raiului și ale privatizării, miluește-ne pre noi și scapă-ne de alde Mecalîn, că mulți sînt, răi sînt și obraznici sînt. Că din partea taților pămîntești nici o speranță. Și nu ne duce pre noi în ispită — că avem 13 etaje și tare-ți mai vine să-i arunci de pe acoperiș — și ne izbăvește de cei vicleni. Amin!”

DAN COJOCARU

bieme, ce tracasare, ce consum nervos... Toți trag de mine; un calvar, nu alta.
— Dacă-i așa, ce-ar fi să facem schimb? De mine nu trage decît nevastă-mea, da' pariez că-i tale pe toți ai tăi, la un loc.
Se oprese în fața unui chioșc de ziare.
— Așa nu se mai poate, mormăie, încrunțat, primare-

cerca să ne trezească cu cafele amare și-i telefona nevastă-ti, s-o liniștească, pentru că a ta murea de frică să nu ieși în stradă și să pățești ceva.
— Zău?
— Parol. N-ai mișcat mai departe de closet, ba nici acolo nu prea ajungeai singur.
— Sincer să fiu, nu-mi amintesc nimic.
— Normal: în halul în care erai...

Costică rămîne pe gînduri.
— În fine, ce rost are să mai scormonim... Hal, mai bine, să intrăm aici, la una mică.
Localul e mic și cochec, numai reclame și becuțe multicolore. La vederea primarului, barmanul se pleacă pînă la mochetă.
— Să trăiți, don' șef! Ca de obicei?
— Duble, mormăie Costică. Și-mi pui o sticlă întreagă la pachet, da' bag-o în servietă, să nu te vadă careva, că se comentează. Hienele astea din presă atît ar aștepta.
— Am înțeles, să trăiți, don' șef!
— Îți place localul, Mitică?

— Nu zic, arată bine, da' la punga mea...
— Lasă, mă, că sîntem ca acasă. Știi, patroană e soacră-mea.
— De unde Dumnezeu a avut baba parale să?...
— Ei, baba... Ea e cu numele, că nu se cade, înțelegi...
— Atunci, tu, de unde?
— Mă, omul de afaceri n-are nevoie de cash, ci de credit. Mai mult nu zic, că sîntem amici, dar nu se știe niciodată. Auzi... Ce-ai zice de un post la mine, la primărie?

— Dar, eu nu mă pricepeam la...
— Lasă, mă, că n-veți. Crezi că eu m-am născut primar? Hai, nu fi fraier. Și... cum să spun, povestea aia, cu beția din decembrie, sper că rămîne între noi. Nu se cuvine, vezi bine...
ADRIAN SOCACIU

Primus Inter Pares

le. Că ne pisează într-una, n-apuci să scapi un pîrț că ți-l publică a doua zi, mă rog, înțeleg. Inșă, damele astea goale...

— Aia blondă e trăznet.
— Chiar. Așa niște sîni... Inșă, Mitică, e prea de tot. La vedere, se holbează toți puștii... Trebuie făcut ceva.
— Ca primar, n-ai decît să dai o circulară, să le pună sutien. Ia lămurește-mă, cum naiba te-au ales primar?
— Pentru meritele mele revoluționare.
Mitică se oprește, mai năuc.

— Care merite, mă băiatule?
— Păi, în zilele fierbinți din decembrie...
— Costică, în zilele alea ai fost beat tun. Impreună ne-am îmbătat, cum s-a anunțat c-a fugit bilbiutul, și nu ne-am mai trezit pînă după Crăciun. Știi bine că n-am mișcat din apartamentul meu. Nevastă-mea bombănea, căra sticlele goale, in-

— Costică!
— Mitică!
Cei doi se îmbrățișează. Mitică, jovial și cam ponosit, în costumul de blugi care a cunoscut vremuri mai prospere. Costică, bătos, la costum și cravată — rece și impecabil ca un ultimatum.
— Costică, măi băiatule, nu te-am văzut de-un veac.
— Cu treburile, mormăie acesta, oarecum stinjenit. Sînt al naibii de prins.
— Mă, da' ce-nțolît ești... Te-nsori?

— Nu, că la noi bigamia e interzisă. Știi bine că...
— Sărbătorești ceva?
— Nu... (Mai jenat). Știi, funcția obligă.
— Funcția?

Costică se leagănă de pe un picior pe celălalt; mestește ceva la servieta diplomat, apoi scoate un pachet de țigări de lux.
— Serveste, Mitică.
— Mersi, eu, cu bucegile. Proaste, inșă te obișnuiești pînă și cu nevasta, d-apoi... Ce funcție ziceai că ai?

— Păi... Nu m-ai văzut a-seară, la televizor?
— Hopa! Observ că te-ai ajuns. Pe mine m-au dat o singură dată, cînd cu manifestația. Un prim plan de toată frumusețea, cum îi hui-duiam, lingă gard. Tu ce dracu' căutai acolo?
— A, mie mi-au luat un interviu.

— Nu spune, se miră Mitică. Cu ce ocazie? Te-au ales ministru?

— Ei, nu chiar. Primar.
Năuc, Mitică se holbează la servieta diplomat.

— Aveau dreptate ăia, la manifestație. Dacă te-au făcut primar, e clar că țara se duce de răpă.

— Apropo de asta... ăăă... să nu mă înțelegi greșit dar, pricepi, cînd sîntem numai noi doi, mă rog, amici din copilărie, ne tragem de șireturi, inșă, în rest...
— Am înțeles. Domnu' Constantin e bine?

— Hai, mă, nu fi idiot. Vreau să spun, așa, în general...
— Păi, de. Primar, interviuri la televizor...

— De fapt, n-a fost chiar un interviu. Mă sapă unii și alții, că-s goale prăvăliile, că nu-i lumină noaptea, că-s gropi pe străzi — de parcă le-aș fi săpat eu.

— Poate se așteaptă ca tu să le astupi.

Pornesc, agale, pe bulevard.
— Tu, tot acolo?

— Cum mă știi. Sărac, da' nici nu dau în brînci.

— Vezi tu, Mitică, de fapt ar trebui să te invidiez. Habar n-ai ce trai liniștit duci.
— Mie-mi spui? Chenzina ajunge trei zile, după care s-o auzi pe nevastă-mea. Că doar o cunoști.

— Mda. Eu, nu zic, ciștiș binișor...

— Binișor?
— Să zicem, bine. Numai că, nu-ți imaginezi cîte pro-

SATIRĂ

Un ministru din cei care nu vorbesc numai o limbă
Și cu minime foloase în latine țări se plimbă
Pe saltea dormea ținîndu-și căpătîi mina cea stingă.
Astfel capul între umeri și mai tare se afundă.
Și vîsînd că dă o lege cît se poate de nedreaptă,
Cel de-al treilea ochi, lăuntric, din coșmar i se deșteaptă.
Vede cum din ceruri luna parcă dă să se coboare
Preschimbată într-o blindă și frumoasă țesătoare.

Mina ei care-l atinge delicată pe obraz,
Cu inel de Fondul Plastic și cu adieri de praz,
I se pare luminoasă, parcă mai strălucitoare

Decît dintele de viplă ce-ntre buze îi răsare.
Și ministrul simte-n suflet o vibrație de artist —
E pornirea socialistă, e elanul populist.
Vede-n jur hectare multe pe cimpie și pe dealuri
Prinse iar în CAP-uri, vede fabrici și canaluri.
Își inchiupie soția cercetînd la polimeri
Și se vede pe el însuși sărutat de pionieri.

Cum își amintea în somnu-i de trecutul fericit
Cînd ieșea în orice vară cu studenții la prășit,
Cineva îl ia de umăr și din vise îl oprește
Sușotînd în spaniolă: „Excelență, se răcește”.
Liderul deschide ochii, își dă seama c-a visat,
Că e-n vizită la tropic și că a întîrziat.
Vede sub balcon palmierii și cafeaua pe tipsie
Astfel că din vis revine la social-democrație.

G. HORIA

BRAVII NOȘTRI COMUNIȘTI

Azi: ION GHEORGHE

Poetul pietrelor re-găsite, poetul oceanelor infuriate, într-un cuvânt — poet — în două — poet comunist — Ion Gheorghe este încă fidel crezului său politic și, iată, în ciuda atîtora care și-au ars carnetele roșii sau le-au ascuns pentru alte vremuri (!), sfidează pe toți oportuniștii și rămîne ceea ce a fost dintotdeauna: un tovarăș de nădejde întru partida lui Verdeț. Il felicităm pentru sinceritatea sa și-i dedicăm aceste rînduri cu speranța că va fi nu numai ce-a fost ci devine ceva și mai mult. Așadar, la mai mare, pentru izbăvirea visului de aur al omenirii !!

TOVARĂȘE DIRECTOR,

Subsemnatul ION GHEORGHE, membru al Uniunii Scriitorilor, de 30 de ani; autor a peste 20 de cărți

de poezie, considerat de către majoritatea criticilor drept unul dintre principalii capi de direcție în poezia actuală, izbutind opere de referință;

profund atașat spiritului revoluționar instaurat după cel de-al IX-lea Congres al Partidului, sub conducerea Secretarului General Tovarășul Nicolae Ceaușescu, în viața și literatura română; membru al Partidului Comunist, de 20 de ani, fără nici-o abatere, nici sancțiune; de peste 25 de ani redactor la revista Luceafărul — editată de Uniunea Scriitorilor,

vă aduc la cunoștință, și pe această cale, Dvs., ca Editor al publicației sus-numite, următoarele:

După cum, de altfel, știți, în zilele de 11 și 12 iunie 1986, în două ședințe de redacție, am fost amenințat cu moartea de către Cezar Ivănescu.

În concluziile celor două

zile de discuții, tovarășul D.R. Popescu, președintele Uniunii, a afirmat pe bună dreptate, că situația dela Luceafărul este gravă și de neconciliat.

Cum între timp conducerea revistei, modificînd schema redacțională, a încadrat indivizi fără statură morală și fără valoare profesională și politică, de soiul Iulian Neacșu, Gabi Tîrnăcop și-a altora..

viața și opera mea se află astăzi în și mai acută primejdie.

Considerînd, deci, că actuala structură a revistei nu-mi poate asigura minima securitate a vieții și muncii mele, după cum, de asemenea cunoașteți, am anunțat în scris pe redactorul-șef că, începînd de la data de 26 februarie

1987, nu mă voi mai prezenta la redacție, urmînd a mă pune la dispoziția Uniunii Scriitorilor — Editorul de drept și de fapt al Luceafărului.

Vin iarăși să vă rog, cu aceasta, să clarificați situația mea redacțională și să întreprindeți măsuri de natură să-mi asigure minima securitate a vieții și a muncii mele.

Asigurîndu-vă, la rîndul meu, de tot respectul, închei

Cu salutări tovarășești
(S.S.) INDESCIFRABIL

20. III. 1987

Tovarășului Traian Iancu
Directorul
Uniunii Scriitorilor
din R.S. România

ROȘIOR — VERDEȚ

Anul trecut, cam pe vremea asta, umbra spășit pe la — era să zic, pe lângă — sediul nostru din Calea Victoriei 115 — parcă-l prinsese careva cu ditamai cotoiul în turbincă...

M-a abordat pe coridor, cu glas sffrșit, ca și figura, întrebîndu-mă dacă eu cred că va mai putea să publice, dacă n-o să aibă de tras măcar ponoasele, dacă, dacă, dacă...

I-am spus să stea blind și să-și vadă de treabă — doar nu omorise pe nimeni. Incepusem să bag de seamă că alții, care chiar au făcut-o, ori au dat o labă de ajutor, sint bine-mersi, în aceeași piine, încă neliberalizată. M-a privit cu ochi măriți, neîndrăznind să se bucure de-a binelea și mi-a mulțumit ca unui binefăcător.

Uite, dom'le, mi-am zis — e mai satisfăcător decît credeam, Sensibilitate poetică, de !

Azi trece pe lângă mine, țanțos, crunt, cu pieptul bombat, dînd scurt din cap, ca un general de divizie pe lângă un răcan.

Băiat de caracter — cam copt, nu-l vorbă, a rămas, revenind, pe poziții. Are convingeri ferme, pietroase de care nu se dezice, ca ațișia. Mi-l amintesc, în mărime naturală, cu glas cu tot, sugrumat temporar de emoție, mai acum treizeci de ani, cînd a hotărît că este cazul să intre în...

Era obiceiul pe atunci — habar n-am, o mai fi — ca după referat și luări de cuvînt, catîndatul să zică și el una, alta — se sculă și zise, pătruns de solemnitatea momentului... Zise că a fost pe un... pe un ocean — Indian, Atlantic, n-are importanță — și că veni o furtună mare, cam ca uraganul. Poetul-navigator, a la... — zării Moartea, cu ochii minții. Holbîndu-se pesemne la dînsa, poetul jură în sine-și, precum a mărturisit în sine-și, că of, Ioane, Ioane, tu dacă scapi din chestia asta, trebuie să intri în p.c.r. !

Așa a zis, oricît n-ați crede, lua-l-ar rechinii pe care minte !

A intrat — și nici c-a mai ieșit. Statornic, lucru mare...

Acum, tot în aia, publică versuri înflorate, suspine de durere și minie, dar viguroase, jăluind decimarea eroilor, de piatră, ghips, metal sau alte materiale, pline de aceeași incrințenare cu care își afirma, vajnic și dirz, credința neabătută în seceră și ciocan.

„Eu țaran și tu țaran !” — zicea, la o aniversare, într-o poemă omagială, către primul (și ultimul) țaran al țării.

Măi, să fie !
Pe prima țarancă n-a prea amăgit-o. I-o suflase Păunescu.

Asta — nu se-nghite, nu ? !

DAN DEȘLIU

PROGNOZA INSTITUTULUI NOSTRADAMUS PENTRU REZULTATELE ALEGERILOR DIN ROMÂNIA, 1993:

- P.S.M. 49,99 la sută
- F.S.N. 21,01 la sută
- P. Socialist Democrat 10,11 la sută
- P.D. Agrar 8,3 la sută
- U.L. Brătianu 6,9 la sută
- P. Liber-schimbist 3,3 la sută
- P. Romilor 0,61 la sută
- Total 100,22 la sută

Se remarcă prezența masivă la vot rezultînd o depășire a planului electoral de 0,22 la sută, procent ce trebuie îmbunătățit la următoarele alegeri.

Pentru alegerile prezidențiale se preconizează următoarele rezultate :

- Ilie Verdeț 23 la sută
- Petre Roman 23 la sută
- Ion Iliescu 23 la sută
- Ion Cioabă 23 la sută
- Tudor Postelnicu 7 la sută
- Eugen Simion 1 la sută

Între primii patru, care vor obține rezultate identice, va interveni o tragere la sorți model UEFA. Pentru a face economii nu se va organiza un nou scrutin. Tragerea la sorți va avea loc în balconul din Piața Universității, va fi transmisă în direct în 121 de țări și va fi comentată de Mihai Tatuleci. Cu acest prilej va avea loc și un atractiv spectacol de muzică din folclorul contemporan, de cîntece și jocuri patriotice.

RĂZVAN CORA

Tăcerile, generale!

O lamentație de ultimă oră — dar la una de maximă audiență — ne anunță că „Revoluția în direct” nu mai poate înainta fiindcă, printre alții, Victor Atanase Stănculescu refuză să colaboreze cu Tatulici. După atâtea colaborări prezidențiale, situația asta era de așteptat. Ba, pentru unii, chiar de dorit, ca să nu zicem dosit, fiindcă prea vor mulți să afle ce s-a întâmplat în spatele ușilor închise, unde s-au incurcat itele și s-au schimbat gârziile. Oare, acest teleanimator, care ne invită mereu pe programul secund, nu bănuia că va intra într-o zi spre o zonă interzisă, când va trebui să facă nolens-volens stînga impregur? Din scenariul său se impunea să lipsească secvențele pe care le numim cu îndreptățită mindrie și înalt spirit patriotic „serviciile generalului”. Da, V.A. Stănculescu, o personalitate aleasă, cînd de Ceaușescu, cînd de Iliescu să întrețină moralul cirmaciului pentru a spulbera orice morală a ostașului, nu poate să dea raportul oricui. A depus doar un jurămint: să-și ducă pînă la capăt opera. Nu neapărat de trei parale, cînd marea vînzare s-a bazat pe arginți. Ascendența sa familială îl obligă. Vișă nobilă de militar — pentru a da cum se cuvine onorul, nu mai ai în vedere onoarea! — nu-i o coardă îndigenă ce se sprijină pe orice arac, ci se agață fie de un stejar din Scornicești, fie de un plop din Oltenița. Ca întotdeauna, și de data aceasta, refuzînd depozizițiile, generalul nostru a dovedit un instinct sigur de orientare, același care l-a ajutat în mai multe rînduri să nu calce în gropi, iar, cînd totuși a fost obligat să o facă, să ceară sprijinul C.A.D.A. Doar pînă și-a spălat păcatele și și-a recîștigat uniforma, fiindcă, după aceea, a închis acestuia, cu proverbială-i eleganță, în nas, ușa de la baie.

Gel Stănculescu, ca să-l cităm pe gel Militaru, „păstrîndu-și forma și prezentînd de obicei elasticitate la tracțiune și la răsucire”, e unul din vitejii neamului nostru, remarcîndu-se, nu o dată, în momentele fierbinți ale istoriei. La revoluția din decembrie, spre exemplu, țărîa l-a stat într-un picior înfășurat în ghips. Prin această faptă de arme a reușit să fie singurul supraviețuitor al suprastructurii ceaușiste în noua suprastructură românească. Adică tot de-asupra. Din surse demne de învidiat am aflat că în cămărilor sale se află cantități suficiente de ipsos care, într-un alt moment fierbinte al istoriei, pot fi din nou folosite: eventual pentru ambele picioare. Unii vorbesc de sacii de ciment. După atâtea merite și victorii răsunătoare, gel Stănculescu se poate instala chiar într-o statuie. Or, cum sună un binecunoscut titlu, statuile nu vorbesc niciodată. De ce să vorbească tocmai V. A. Stănculescu? Ar însemna să nu-și ia în serios posteritatea.

Apoi, mai există un argument la fel de convingător. De la „cădere” încoace ne-am încărcat memoria cu atâtea scenarii și fapte, încît în loc să ne explicăm revoluția, mai mult am complicat-o. Nu mai știe dreapta ce face stînga, nici centrul ce se mai petrece pe la periferie. Emigrările masive au stabilizat un haos general: nu în rezervă însă. Cu tenacitatea sa de gazetar scormonitor, Tatulici speră să ne împovăreze cu încă un scenariu. Prietene, și s-a infundat. Nu mai poți atrage în cursă un brav oștean care în fiecare clipă stă de veghe pentru neam și țară. Sînt atîtea taine ce au nevoie de acoperire.

Tăcerile, generale, iată înțelepciunile care au călăuzit și călăuzi-vor pașii multora. Admirăm hotărîrea luată, fiindcă, în definitiv, ce-s depozizițiile la o vreme cînd au dispărut ca prin farmec inovații, teroristii și forționarii? O frecție la un picior de... ghips.

MARIUS TUPAN

GICĂ PETRESCU, POLITICIAN

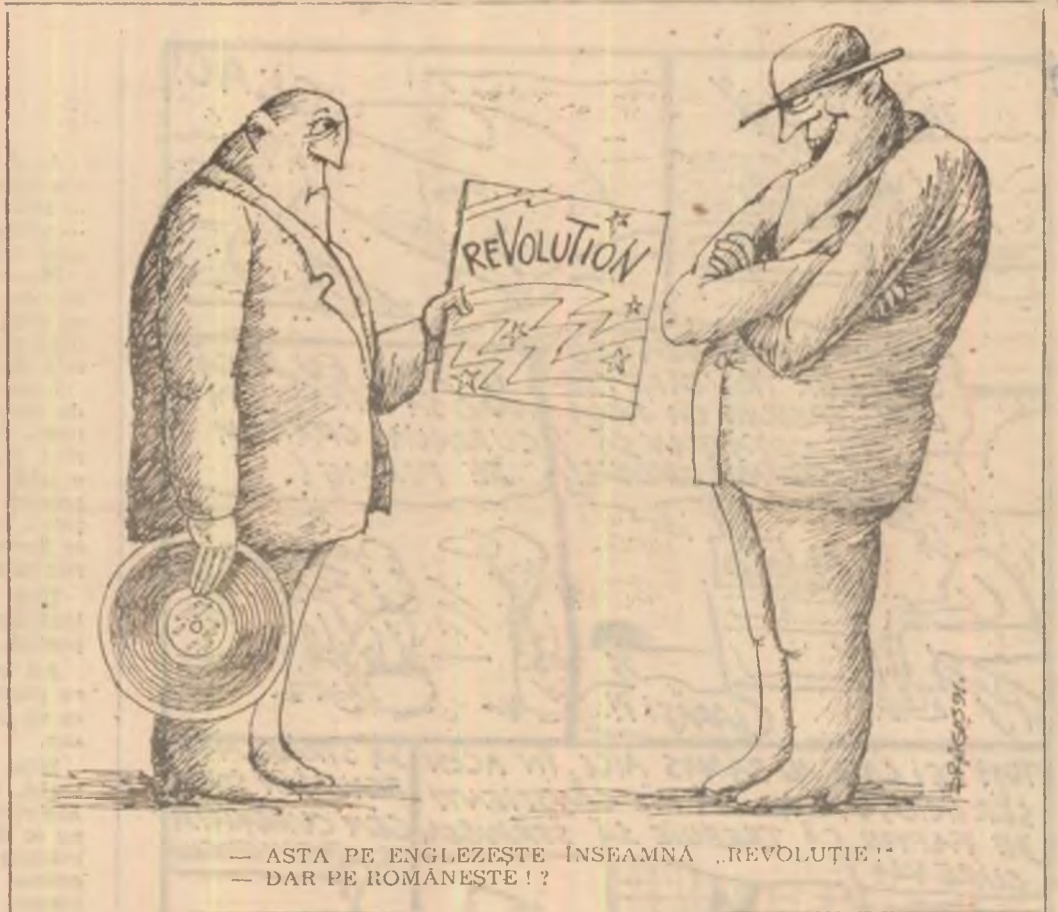
Prin intermediul d-lui președinte Birlădeanu, am aflat despre existența sau, mai degrabă, nonexistența „operei scrise”, cu aplicație la opera academică a d-lui senator șef, primit cîndva în înaltul for pentru meritele sale deosebite în domeniul economic, merite în ale căror roade tari și deshidratate ne rupem dinții și astăzi. Erau pe atunci în Academie nume ilustre ca Sadoveanu, Stancu... sînt și astăzi nume la fel de cunoscute: Susânica Gîdea, Elena Ceaușescu, pe care nu le-a scos încă nimeni din rîndurile venerabililor. Să știe toți detractorii și, în special, cei care au semnat odioasa listă publicată de „România Liberă” că dl. Birlădeanu are operă. O putem confirma. Este vorba nu neapărat de opera spusă, ci de cea cîntată în strună stalinistă, iar apoi tradusă exemplar în viață. Opera d-lui Birlădeanu poate fi oricînd admirată. Nu la televizor, ci în realitate. Printre operele sale de marcă se numără și cooperativizarea agriculturii. O chestie atît de încilcită, încît, azi, nici dracul n-o mai poate desface, cu atît mai puțin „Legea fondului funciar”, elaborată tot sub directa sa îndrumare.

S-ar părea că dl. Birlădeanu a abandonat în ultima vreme genul clasic, abordînd partitura mai lejeră a surorii sale mai mici, opereta. Țineți minte: „El e Hermann (Șura), cel teribil / Și-i periculos, și călare

și pe jos”...? Și încă un amănunt: nici de data asta dumnealui nu scrie. Interpretează. Intriga, ca în mai toate spectacolele de gen, este extrem de simplă. Libretistul a creat un conflict (în speță între erou și guvern), mai degrabă un pretext pentru desfășurarea licii melodice, în care sînt etalate toate calitățile vocale ale artistului, partitura, întinzîndu-se pe un ambitus extrem de amplu. În orice caz, și aceasta cu părere de rău, nu putem vorbi despre ultima realizare ca despre o capodoperă. Ductul original cu Adrian Severin, cel care, simbolic, intruchipează Executivul, nu egalează nici pe departe aria calomniei sau celebrul „îmi convine și-am s-o fac” din „Căsătoria secretă”.

Oricum, dl. Bardenco rămîne o stea de primă mărime a Scenei politice românești. O stea în cinel colțuri, unii susțin că în șase, roșie-singerie, la fel de activă și în plină expansiune ca în anul primei tinereți. Oricît de măiestrit ar fi executat travestiul, oricît de grozavă ar fi recuzita, bastonul și machiajul nu pot ascunde flacăra interioară care arde în vedetă cu aceeași forță de tanc de la începutul carierei. Mereu în frunte, chiar și cînd pare nedreptățit sau marginalizat... La mai mare, stimabile, Gică Petrescu al politicii românești.

G. TUDOR

■ Atragem atențiune onorabililor noștri cititori, abonați sau neabonați, că în ultima vreme domni fără inspirațiune și-au luatără permisiunea ca să semneze diferite materiale jurnaliști cu numele subsemnatului, adică Rică Venturiano. Iată un abuz nedemn cu sacra profesiune de gazetar. Rică Venturiano este cel care a lucrat pentru părintele haului românesc, genialele Ion Luca Caragiale. El a reînviat după Revoluția televizată și a intrat în slujba gazetei *Lucifer*, pe post de destabilizator național. Așadar, iubii cititori de ambe sexe, există un singur Rică Venturiano, cum există o singură emanație, o singură democrație originală, un singur neîntrerupt zîmbet prezidențial și un singur Bogdan Baltazar. Cel care va mai semna Rică Venturiano și în alte publicații, va fi reclamat minunatele noastre Poliții, cu adevărat apărătoarea cetățenilor, cinstiți.

■ „Societatea francofonă din Găești” ne expediază o scrisoare ce numără multe semnături ferm apăsată. Cum a fost cu puțință, se întreabă francofonii și francofoanele, ca studenții din București și din dulcele tîrg al Ieșilor să păteze cu scandări nedemne vizita eroicului prezident Mitterrand în țara noastră liberă și suverană? Rușine, de

trei ori rușine acestor tineri zurbagii — se încheie scrisoarea — care au făcută jocul unguilor. evreilor. armenilor și al gruzinilor.

■ Serviciul nostru de sondarea opiniei publice „Cațavencu et comp”, a constatat pozitiv că la topul celor mai pitorești parlamentari, dl. senatore Romulus Vulpescu l-a depășit cu 9,5 la sută pe subtilul istoric și tribun al boborului, Gheorghe Dumitrescu, de loc din Constanța.

■ Domnul Telemac Chițcanu. București, str. Mașina cu aburi, nr. 9, zice că datorită atletului-prainic TV Mircea Hamza, copiii dînsului au început să-și schimbe dicția. Cîcă luîndu-se după el, ei pronunță acum șalsprezăce, optesprezăce, ș.a.m.d. Corespondentele noastre volințir precizează că dacă acest crainic umflat nu își schimbă rapidamente dicția bulgaro-pecnegă, dumna-

lui și soața intră în greva foamei pe timp nelimitat. Domnule dragă Telemac Chițcanu, procedeați cum îi dictează conștiința, dar opiniunea noastră este că la televiziunea română nu se poate îmbunătăți nimic, cu excepția gardului ei care amintește de coasta Atlanticului înainte de debarcarea trupelor anglo-americe în ziua cea mai lungă.

■ O depeșă trimisă din Ardeal ne anunță că „foarte mulți romani, necoriciți cu ungueroaice” s-au hotărît să ridice, pe cheltuială proprie, un minunat monument care să reprezinte barba domnului cărturar și om politic Romulus Vulpescu. Monumentul va fi amplasat în mijlocul municipiului Oradea. Felicităm necorecții. Felicităm și barba.

■ Un grup de susținători ai actualei echipe TV (care numără 1093 de romani: ilfoveni), laudă emisiunea 7x7 realizată de crainica Rodică Be-

cleanu, care dă dovada de înalt profesionalism și inexprimabilă obiectivitate patriotică. Grupul nu este însă de acord cu sex-appeal-ul pomeneșii crainice, care poate amăți în orice moment junii berbanți, abătîndu-i de la sacra luptă în contra dușmanilor destabilizatori.

■ Dl. Ionel Veșpazian, profesoare într-o localitate prahoveana, ne scrie că a fost mindru peste se poate cînd l-a văzut, prin intermediu TV, pe dl. acadenician Eugen Simion în incinta ambasadei Franței, în ziua vizitei de răsunset mondial. Momentul i-a sugerat profesorului ideea ca Ministerul cu Treburile din Afară să-l numească pe dl. Eugen Simion ambasador pe cheiurile Senel. Domnule Ionel Veșpazian, noi credem că pentru acest post mai potrivit ar fi dl. Dino Săraru.

■ Și noi, stîmăia doamnă Cerasela Troacă, suntem indignați că poeta Carolina Ilica, această simpatică mămă din popor, nu a primit nici un premiu literar din partea Ministerului de Interne. O nedreptate strigătoare la cer. În cazul că declanșați campanie de protest, subscriem.

RICĂ VENTURIANO,
studinte în drept și publicist

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor